

КЛОДЪ ДАВИЕРЪ

3)

ТАЙНАТА НА ТАМПЛИЕРА

бъ извършена кражбата. Не искамъ него да обвинявамъ, вървайте.

— Ахъ! Толкова по-добре! извика Жермена съ облекчение. Колко мъчно щеше да ми бъде, ако подозрението паднеше върху него!

Жакъ продължи:

— Остава вашиятъ секретаръ; можете ли да определите точно часа на заминаването му?

— Зная само, че още разглеждахъ документа, когато той тръгна, но нека попитаме Жюстенъ. Той повънни. Следъ няколко минути стариятъ слуга влѣзе.

— Жюстенъ, можешъ ли да ми кажешъ въ колко часа точно заминава г. Полъ Мерси?

— Това е много лесно, господинъ графе. раздавачътъ пристигна точно въ момента, когато качвахъ багажитъ на г. Мерси въ колата, а пъкъ знаете, че раздавачътъ минава точно въ три часа, три и десет най-късно. Вчера мина, може би, малко по-рано.

— Г. Мерси имаше ли много багажъ? — попита Жакъ.

— Почти никакъвъ, господине, едно сиво куфарче и една черна кожена чанта.

— Нищо ли не беше забравилъ? Не се ли върна въ замъка после?

— Сигурно не, господине, не е можалъ да се върне безъ да го видиме, а ако беше забравилъ нѣщо, щеше да дойде да ми го поиска.

— Мисля, че той замина за Парижъ, нали?

— Да. Чухъ, че каза на г. Пале: „Да побърза, да не би да изпусна експреса въ Шаторено“.

— Добре, благодаря.

Когато Жюстенъ си отиде, г. де Шансо попита:

— Е, хубаво! Какво ще кажете? Виждате, че отъ тая страна, нѣма какво да очакваме.

— Може би не. Но този Полъ Мерси, познавахте ли го поне малко?

— Изглежда, че вие за него сте с хванали. Познавахъ го, но не много добре, като секретаря, който се взима за два месеца.

— Нескромно ли е, ако ви попитамъ, какъ влѣзохте въ сношения съ него?

— Съвсемъ не — каза Жермена, — баща ми беше далъ една обява въ Интрамъ. Г. Мерси писа веднага, като се препоръча отъ страна на единъ библиотекаръ, когото ние познаваме.

— Да, — продължи грѣфътъ, — азъ му отговорихъ и веднага го ангажирахъ.

— Както и да е, — подзе Жакъ, — ако не той, все нѣкой се е вмъкналъ въ кабинета ви. Този нѣкой не е можалъ да мине презъ тайната стълба, за която говори госпожицата, т. е. презъ стаята ви. Намѣрихте ли нѣкаво указание за минаването му?

— Бога ми, не, нищо подозрително не забелязахъ. И освенъ това, азъ никакъ не вѣрвамъ на приказитъ за отпечатъци на стѣпки или рѣде — тѣ сж добри за детективскитъ романи.

— Разбира се, — и азъ самия станахъ детективъ само отъ съчувствие и преданостъ къмъ васъ.

— Много ви благодаря; — ако се интересувате, можемъ да се качимъ да разгледаме.

Тримата се изкачиха по малката извита стълба и влѣзоха въ стаята на графа. Тя беше свѣтла, просто наредена съ нѣколко хубави стари мобили: легло и скринъ стилъ Людовикъ XVI, единъ голѣмъ долапъ и нѣколко кресла. Паркетътъ, излъсканъ отъ Жюстенъ, чудесно лѣщеше. Нищо не показваше, че нѣкой е миналъ оттамъ.

Жакъ, малко стѣсненъ, че влиза въ спалнята на графа и малко разочарованъ, че не може нищо да намѣри, гледаше навсѣкжде.

Изведнажъ, поглеждайки надолу, той забеляза между крака на долапа и стената, нѣщо лѣскаво. Той бързо се наведе и го взе: беше копче за ржавелъ, отъ ония, които се състоятъ отъ две части, метални или сedefени, свързани съ верижка. Копчето беше счупено — Жакъ намѣри само едната частъ отъ черенъ емалъ, прерѣзанъ отъ две никелови или сребърни рѣзки.

— Я гледай! — извика Жермена, — какво е това? Ти нѣмашъ такива копчета, татко.

— Азъ ли? Не. Това копче не е мое.

— Нито мое, — подзе Жакъ, — нито, мисля на Жюстенъ.

— Тогава?

— Тогава, това копче принадлежи на оная, който е миналъ отъ тукъ. А пъкъ нѣма друго лице, което да

е имало приемливи причини да влѣзе въ стаята ви, освенъ крадеца.

— Хей, дяволъ да го вземе! Това е възможно. Само че не научихме много. Надѣвате ли се, че по това парче металъ ще намѣрите тоя, когото търсимъ?

— Нищо не се знае, — каза Жакъ и прибра грижливо копчето въ кесията си.

— Докато сте горе, млади съпернико на Шерлокъ Холмсъ, — каза г. де Шансо, — искамъ да ви покажа стаята на Полъ Мерси.

— Тъкмо щѣхъ да ви домоля за това, господине.

— И все пакъ, не мога да се реша да подозирамъ това бедно момче.

— Тогава знаете ли дали имате не казвамъ неприятели, но съперници, учени, които се интересуватъ отъ сжщитъ въпроси като васъ и които биха могли, ако нѣматъ съвестъ, да се опитатъ да си присвоятъ плода на вашитъ издирвания?

— О, както знаете, Тамплиеритъ не сж актуеленъ сюжетъ, нито дори между историцитъ. За сега зная само единъ човѣкъ, който се занимава съ тѣхъ, но той е далече отъ тука. Той е Елиасъ Боманъ, американски ученъ, който е печаталъ нѣколко статии въ Университетския бюлетинъ въ Харвардъ. Той е точенъ, тежъкъ, споредъ германската метода. Но той не допринася нищо ново по въпроса.

— Наистина, неизглежда да се улови нѣкаква следа въ тая посока.

Говорейки така, тримата събеседници излѣзоха отъ стаята, изкачиха се по една стълба и се намѣриха гредъ стаята на бившия секретаръ.

Графътъ отвори вратата. Стаята беше малка, скромно мебелирана и въ голѣмо безредие. Жюстенъ беше извадилъ чаршафитъ и покривкитъ, но по масата и по пода се търкаляха още парченца канапъ и книжки. Жакъ хвърли върху всичко въ стаята тѣженъ погледъ. Отде да почне и, въ сжщностъ, какво да търси? Този пътъ заслугата на откривателъ се падна на Жермена. Тя вървеше изъ стаята предпазливо, пазейки се отъ праха, когато изведнажъ видъ на една лавица, която служеше за библиотека, листъ хартия, цѣлиятъ изписанъ.

— Я вижте нѣщо интересно. Ти казваше, татко, че г. Мерси не се занимава съ Тамплиеритъ за своя смѣтка. А ето единъ списъкъ на съчинения, които се занимаватъ изключително съ този въпрос!

— Дай да видя! Наистина, списъкътъ е доста пълненъ: Отецъ Лъжонъ, Рейнуаръ, Маяръ де Шамбюръ, Мишле, Лиавльоръ и други по-съвременни. Очудва ме обстоятелството, че въ списъка сж набелѣзани съчинения, за които никога не съмъ говорилъ съ секретаря си.

— Това може да докаже, — забеляза Жакъ, — че този господинъ се е интересувалъ отъ въпроса безъ да знаете вие.

Като каза тия думи, той стана, преставайки да разбърква огнището на камината, зеръ имаше купъ пепелъ отъ наскоро изгорени книги.

— Какъвъ сте хубавъ! — извика засмѣно Жермена, — погледнете се! И тя го повлече предъ огледалото. Наистина, рѣцетъ и лицето на Жакъ бѣха оцапани съ пепелъ и сажди.

— Какво да се прави, госпожице, това сж неудобствата на детективския занаятъ! Да видимъ, поне, ще послужи ли това за нѣщо.

И той прострѣ на масата резултата отъ издирванията си.

— Какво е това? Парче отъ пликъ, съ едно ждѣлче отъ марка. Тая марка не изглежда френскъ, но парченцето е много малко...

— Ще придадете ли значение на такива дребулии? — каза графътъ, — като вдигна рамена.

— И най-дребния белегъ не трѣбва да се презира. Това копче отъ марка, както и ржавеленото копче, могатъ да иматъ значение. Ами това? Още едно парче отъ пликъ отъ сжщата хартия, като другото, съ марката. Надписътъ още може да се чете донѣкжде: Господинъ П. Мерс...

Герини... отъ В

— Ей Богу! това е пликъ на писмо, което му е било изпратено тукъ. Преди да тръгне, той е изгорилъ всичкитъ си непотрѣбни книжа.

— Несъмнено, но любопитно би било да се знае, въ случая, кой му е писалъ.

— Това ли намирате за най-сериозно?

— Чакайте! Какво ще кажете за туй? — И Жакъ посочи парче хартия, три четвърти изгорѣло, но на което още се четѣха нѣколко думи: за скривалището, да се види Парижъ(?) Ланлеоръ, Ньюи..., а на опѣката страна: Трайностъ на езическитъ вѣрвания въ сѣднитъ вѣкове; Мистеринитъ на Егинеръ, Деа—Диа, Серакисъ, Богъ—Слънце...

— Това почерка на г. Мерси ли е? — попита Жакъ.

— Бога ми, да, азъ го познавамъ, нѣма никакво съмнѣние.

— Не отгавашъ ли, татко?

— Какво?

— Спомни си нѣколкото думи, които си запомнилъ отъ писмото на братъ Еймаръ. Скривалището, то е in locum absconditum, тайното мѣсто.

— Разбирамъ, — извика и Жакъ на свой редъ, — очевидно Парижъ, Ланлефъ, Ньюи — особено Ньюи — сж мѣстата, дето Тамплиеритъ сж имали игуменства; тамъ има вѣроятностъ да се намѣри скривалището.

— Това не е всѣщото, — подзе Жермена, — тия езически вѣрвания, особено това Богъ—Слънце, това е намекъ за другитъ думи въ писмото: in templo Solis!

— Така е, — призна графътъ. Нѣма що да се каже, вие и двамата сте по-силни отъ мене. Но тогава, едно заключение се налага: — Полъ Мерси е знаелъ откраднатия документъ! А пъкъ азъ думица не бѣхъ продумалъ за него на никого преди васъ и бѣхъ заключилъ писмото въ чекмеджето на писалището си. Не мога

да се опомня! Това момче ми вдѣхваше такова голѣмо довѣрие!

Като се върнаха въ кабинета и тримата почнаха да разсждаватъ.

— Да почнемъ отначало, — каза графътъ. — За нещастие, изглежда много вѣроятно, че моятъ секретаръ си е присвоилъ пергамента. — Какъ? — Това се пита въ азъ; но да вѣрвимъ по-нататъкъ. — Казахъ ви вече, че не искамъ да се обѣрия къмъ полицията. Въ една караница между библиотечни плѣхове бихъ изглеждалъ много жалъкъ. Отъ друга страна, всѣчко каквото искамъ да си взема, е да си получа назадъ писмото. Не е ли добре да пиша на Полъ Мерси за да си го поискамъ?

— Азъ мисля — каза Жакъ Бордие, — че ще бъде по-добре да тръгнемъ по следитъ на вашия секретаръ, да направимъ тайно анкета и да се помъчимъ да му вземемъ откраднатия документъ, било като се съгласи той да го върне срещу нѣкакво възнаграждение, било като прибѣгнемъ къмъ други сѣдства.

— Значи, вие ме съветвате да се кача на първия влакъ и да отида да намѣря крадеца?

— Не тъкмо това, господине. Отде знаемъ, че секретарътъ ви се е върналъ направо въ къщи?

— Ами умиращата му майка?

— Това може да е предлогъ, татко.

— Азъ бихъ казалъ, — подзе Жакъ, — че ние трѣбва да узнаемъ сигурно на къде е отишелъ този господинъ. Казвамъ ние, защото се надѣвамъ, че нѣма да ми откажете да ви придружа въ търсенето.

Приемамъ безъ стеснение, защото сте ми полезни. Чувствувамъ, че самичъкъ нищо не бихъ могълъ да сторя.

— Ти преувеличавашъ, татко, — но има и нѣщо вѣрно въ думитъ ти!

— Азъ предлагамъ да тръгнемъ съ вашата кола и да вървиме стѣпка по стѣпка по пътя, който трѣбва да си начертаяме предварително, а за това ще ни трѣбва известно време, предупреждавамъ ви.

— Нищо отъ това! — извика Жермена въодушевена, — хайде да тръгваме по-скоро, ловътъ ще бъде увлѣкателенъ.

— Я вижъ! — Та ти нѣма да дойдешъ съ насъ! — Мѣстото на едно младо момиче не е тамъ, дето ще има умора, неприятности, а може и опасностъ.

— Ти знаешъ добре, татко, че съвременнитъ момичета не се боятъ нито отъ умора, нито отъ опасностъ.

— Господинъ баща ви има право може би, — смѣтна за потрѣбно да каже Жакъ.

— Господинъ Бордие, не взимайте неговата страна, или ще ви намразя отъ все сърдце.

Предъ това заплашване Жакъ млъкна, възхитенъ отъ това, че Жермена иска да ги придружи.

Графътъ, свикналъ да се подчинява на дъщеря си, не каза нито дума.

— Това не е всѣчко, — каза Жермена, — която вече взимаше ръководството въ рѣцетъ си, — трѣбва да поискамъ отъ Робертъ една кола по-силна отъ нашата. И тя се затича на телефона.

Следъ нѣколко мига:

— Ало! Вие ли сте, Робертъ? Тука Жермена. Ето що, трѣбва ми веднага... да, най-късно следъ часъ, една голѣма кола... да, 50 цилиндрова... Не, не за купуване, а за наемане... дали ще правя голѣма обиколка? Да, промѣннихъ намѣрението си. Вие? Ами разбира се, вие ще дойдете като шофьоръ. Може да трае нѣколко дни, постарайте се да се освободите за една седмица... Целта? Това е тайна, че ви кажа като се видимъ.

Представете си какво мислѣше Робертъ на другия край на жицата. Какъвъ неочакванъ късметъ беше това пътуване! И безъ неприятното присѣствие на младия архиваръ-палеографъ.

Единъ часъ следъ това, Жакъ Бордие, който беше отишелъ да си вземе багажа, се върна въ Гериниерата. Той намѣри графа и Жермена облѣчени за пътъ.

— Все пакъ добре би било да се знае отде ще започнемъ, — каза графътъ, — който се впускаше въ това приключение безъ ентузиазмъ.

— Ще идемъ, ако иските, най-напредъ въ Шаторено, — отговори Жакъ. Трѣбва да се увѣримъ дали секретарътъ ви е взелъ влака за Парижъ. Азъ малко се съмнявамъ, защото току-що се научихъ, че механикътъ Пале, следъ като се върналъ вчера въ шестъ часа, веднага отново тръгналъ, като казалъ, че ще отсъствува нѣколко дни.

— И на къде отишелъ?

— Пътя за Лоара, презъ Рошкорбонъ. Разбира се, тая посока е противоположна на оная, която изглежда, че е взелъ вашия секретаръ, но азъ не мога да се избавя отъ мисълта, че тѣ сж съучастници и по нѣкакви околности ще се срещнатъ на определено мѣсто.

(Следва)

Две седмици на евтината книга

Използвайте хубавия случай да си набавите отъ 1 до 15 октомврий най-хубавитъ юношески романи срещу минимални цени.

Само срещу 60 лв. можете да имате по изборъ четири отъ следнитъ книги:

1. Страшниятъ Тарзанъ	50 лв.
2. Тарзанъ, господарьтъ на джунглитъ	50 лв.
3. Тарзанъ въ сърдцето на свѣта	40 лв.
4. Тарзанъ въ тайната империя	50 лв.
5. Крепостта на мъртвитъ	50 лв.
6. Наследникътъ на Зангадоръ	50 лв.
7. Кингъ Конгъ	35 лв.

Срокътъ 15 октомврий е кратъкъ и следъ него никакви поръчки нѣма да се изпълняватъ. Сумата може да се внесе и на два пѣти по 30 лв., но първата вноска трѣбва да се направи най-късно до 15 ок.

Издателство М. Смирновъ, Ц. Невина 223, София